



До брега на един пенлив поток излязоха две мравки. Тяхното жилище беше вкопано в земята и винаги, когато мравките пожелаеха да подишат чист въздух, или да видят слънцето, излизаха на купчинката земя, която се издигаше над жилището им и се любуваха на света.

— Виж, мила сестрице, — казваше едната мравка на другата, — как бързо тича водата.

— Да, — отговаряше другата, — жалко, че не можем да плуваме, инък щехме да се окъпем.

Така седяха всяка вечер двете мравки пред поточето и си почиваха от тежкия дневен труд. Бавно гаснеше слънцето зад планините. Розови облачета бягаха по високото небе. А върбите се навеждаха над поточето и се оглеждаха в водата.

Минаваха дни, минаваха месеци. Денем мравките ходеха в мравуняка. Носеха там трошички и коренчета и си говореха:

— Добре ще си поживеем през зимата! Да му мисли щурецът.

Близо до жилището на мравките се настани щурецът и, както винаги, засвири някъде в тревата.

— Щурецът! — извикаха мравките.

— За какво ли се е разсвирил?

— Да отидем и да го прогоним.

— Да отидем.

Отидоха и му казаха:

— Върви си! Не можем да спим от твоя шум.

Щурецът се поклони. Той беше вежлив. Дигна цигулката си и напусна тревата.

— Може да ви потрябвам някога, — каза им той и отиде да свири в съседните ливади.

Една вечер изви вятър и събори клонче от върбата пред жилището на мравките.

Никой не можа да отмести клончето. Събраха се хиляди мравки, но и те нищо не сториха. Съвещаваха